

CONFINADA

Diari informal dels efectes col·laterals d'una pandèmia

#FemFCCUAB

SETMANA 1

Dia 1 (divendres 13 de març)

Teletreball. Molta agitació. L'empresa vol que fem torns presencials i nosaltres no tenim gens clar que sigui el més prudent. No en va hem estat una setmana exposades a l'afluència de públic delerós de tenir un espai tranquil per preparar els exàmens.

Canvio la pantalla de l'ordinador per la del televisor. La pel·lícula "Downton Abbey" m'ha fet reconciliar amb el món.

Telefono a tota la parentela propera, són població de risc. Els enyoro.

Dia 2 (dissabte 14 de març)

Va per llarg, cal establir rutines. Posem en relleu l'expressió "fer dissabte". Després d'esmerçar-nos a fons, queda el pis com una patena. Hem descobert que compartíem habitatge amb tres cadàvers d'aranya.

Desencallo temes pendents com recuperar programes del PC vell que no podia instal·lar al nou, de ja fa un any...Paradoxa: enceto nova llista de coses a fer per després del confinament, encapçalada per construir un monument a la meva amiga Pia per cedir-me la contrasenya de Netflix.

Segueixo reconciliada amb el món i gaudint dels aprenentatges que ofereix la situació.

Dia 3 (diumenge 15 de març)

Una hora de ioga, però la síndrome premenstrual és més virulenta. Em començo a enfilat per les parets: volia llegir al balcó sota el sol i fa massa vent; tocava netejar interiors d'armaris, però el diumenge és dia de descans i no ens ve de gust; a les 18 feien un documental molt interessant...de 10 minuts de duració. Coronar tots els 4000 dels Alps no requereix més atenció?

Va, que facin "Atrapa'm si pots", si us plau, si us plau. M'adono queestic pitjor del que em vull reconèixer.

La meva població de risc estimada està en bon estat.

Dia 4 (dilluns 16 de març)

Dia laborable. En Joan no sap si ha d'obeir al president d'Espanya, el qual envia la ciutadania a treballar, o a la perruqueria i la tintoreria; o bé al president de Catalunya, partidari de l'autoconfinament. Fa cas a la seva empresa, els obliguen a posar-se mascareta i arreglar cotxes, que s'ha de facturar, coi. Al cap d'unes hores els diuen que l'endemà no cal que tornin: ERO temporal i a l'atur.

Poso una rentadora amb tota la roba de feina i carrer que portava, ell no hi cap i l'envio a la dutxa.

Dia 5 (dimarts 17 de març)

Vaig d'indignació a indignació: a la feina (a casa encara vaig més col·lapsada); al llegir missatges de suposats amics que insten al Joan que ara gaudeixi la vida (en confinament i a l'atur??), potser volien transmetre positivitat però ens ha sonat a cinisme; al sentir el president d'Espanya a qui no he escoltat per no empenyar-me més.

Una miqueta de pilates abans d'ingerir dues magdalenes amb xocolata, com quan era petita i berenava tot llegint.

Al vespre hem jugat al quatre en ratlla i a daus. M'ha agradat recuperar jocs de taula, vells plaers quan ignoràvem el futur descobriment del wifi.

Dia 6 (dimecres 18 de març)

Començo a frenar la ingesta d'aliments com si no hi hagués un demà, per evitar una àrdua operació bikini. Podrem anar a la platja oi? Que el virus no ens robi l'estiu.

Una bona estona d'exercici per calmar la consciència, mentre la ment encara gaudeix amb els ous ferrats i les patates fregides del cap de setmana.

Inaugurem un cicle de videotrucades amb amistats.

Dia 7 (dijous 19 de març)

Ha estat dir amb veu alta que tot plegat ho estic portant amb molta serenitat i en pau, que la meva mare amenaça amb sortir a comprar desafiant el coronavirus. Sort que el meu germà la frena. Fins i tot tancada a casa m'ha de fer patir aquesta dona...

Els dijous al vespre toca sashimi de salmó. Costum intocable.

SETMANA 2

Dia 8 (divendres 20 de març)

Avui em trobo malament per l'arribada de l'inevitable: la impuntual menstruació. Tot sigui això, amb el panorama desolador de l'exterior.

Per fi cap de setmana. Tancats i amb previsió de mal temps...

Escriu i em torno a reconciliar amb el món.

Dia 9 (dissabte 21 de març)

Cal fer dissabte un dissabte quan tenim molta més disponibilitat? Rutines, som animals de costums...

Un bon dinar amb postres de xocolata per donar un toc especial al cap de setmana.

Un parell de pel·lícules: la primera (Norman, el home que lo conseguia todo) apta per la migdiada, la del vespre (Els fills del sol) molt millor, i va acomplir la difícil funció de mantenir-me desperta més tard de l'horari gallinaci.

El cicle de videotrucades és altament terapèutic.

Dia 10 (diumenge 22 de març)

Esmorzar i timba de cartes sota el sol, el dos de copes marxa volant pel vent.

Dia de la poesia. M'inspiro a l'Instagram quan publico una foto del mar d'Arenys. Des que vaig entrar al món laboral, a finals del segle passat, que no em posava poètica...

Dia pijama. Per fi he vist "Los Archivos del Pentágono". Brutal! Periodisme de veritat!

Dia 11 (dilluns 23 de març)

Per molt que estigui a casa, la depre de dilluns no me la treu ningú. Llegir una entrevista a Martin Caparrós en la qual afirma que un 80% de la població treballa en el que no li agrada per pagar factures, no ajuda.

Paradoxa. El compte de Twitter de @coronavirus no fa gràcia però em fa riure.

La connexió a Internet no em permet seguir la totalitat de la classe de ioga online. Em torno a deprimir / empenyar.

Baixar al pàrquing i córrer per dins, relaxa. Em sembla d'una extensió similar al salar d'Uyuni.

Cloenda del cicle de videotrucades. Molts coneguts i poques amistats.

Dia 12 (dimarts 24 de març)

La connexió a Internet no em permet seguir la classe de pilates online. Em torno a deprimir / empenyar. Però avui en Joan ha sortit a comprar i, a banda de molta fruita i verdura, també ha portat formatge per fer raclette i fondue. Siiiiiiii, transgressió total a la dieta sana!

Em proposa de menjar patates fregides i me'l miro com si hagués comès un sacrilegi. No ens passem, que va per llarg i si ens deixem anar del tot...

Dia 13 (dimecres 25 de març)

Crisi d'identitat absoluta. Entro en pànic perquè no tinc l'excusa del premenstrual. Crec que ell també perquè no té escapatòria per evitar un rotllo existencial dels meus. Em quedo millor i m'acabo reconciliant amb el món després de parlar amb les meves estimades persones de risc, als quals abraçaré tan efusivament, quan pugui, que hauré de vigilar de no escanyar-los.

Dia 14 (dijous 26 de març)

Sashimi de salmó.

Va, que s'acosta el cap de setmana! No sé si riure o plorar.

L'Avi, amb els seus 99 anys, és molt savi i afirma que el més important és l'amor i l'humor. Millor riure doncs.